

רועי חן אני דון קיחוטה² קטעים נבחרים

תמונה 1

(תא כלא. שני האסירים סיימו זה עתה לקרוא בפעם המי יודע כמה את הספר "דון קיחוטה")

אסיר 1: הסוף.

אסיר 2: איזה ספר... הספר, אה? הספר...

אסיר 1: ששש....

אסיר 2: כמה זמן לוקח לכתוב דבר כזה?

אסיר 1: שקט! כשמגיעים לסוף של ספר צריך להיות בשקט. קצת כבוד למלים האחרונות. תן להן להדהד.

אסיר 2: ומעניין ש... (מבחין במבטו של אסיר 1, ומהדהד את מלותיו) מעניין ש... מעניין ש... אני נותן לזה להדהד... (מסמן שקט) ששש.

אסיר 1: תגיד כבר. ממילא הרעשת את כל השקט.

אסיר 2: פשוט, מעניין שלא זכרתי את הסוף. כמה פעמים קראנו את זה, והסוף לא נזכר לי.

אסיר 1: גם את הסוף של התנ"ך לא זוכרים. את "בראשית ברא" כולם זוכרים, אבל את הסוף — לא.

אסיר 2: נכון. מה באמת כתוב שם בסוף, בתנ"ך?

אסיר 1: לא זוכר.

אסיר 2: מה מכר יותר, התנ"ך או "דון קיחוטה"?

אסיר 1: זה משתנה, יש תקופות שאנשים מאמינים באלוהים, ויש תקופות שהם מאמינים בעצמם. (מצביע על הספר)

אסיר 2 כל פעם פולט איזה מרגלית מהפה...

אסיר 1 תישאר איתי, אולי תלמד איזה משהו.

אסיר 2: תישאר איתי... כאילו יש לי ברירה. מחר קוראים שוב, כן?

אסיר 1: אה?

אסיר 2: מחר נתחיל מהתחלה?

אסיר 1: לא, מחר צריך להחזיר.

אסיר 2: מה פתאום להחזיר?

אסיר 1: ככה זה ספרייה. זה נקרא להשאיל.

אסיר 2: אבל אתה הספרן!

אסיר 1: אדרבה. אם אני לא אשמור על הכללים, מי ישמור? ההשאלה היא לשלושה ימים בלבד.

אסיר 2: ואי־אפשר להאריך?

אסיר 1: אפשר — לשלושה ימים נוספים —

²המחזה "אני דון קיחוטה" נמצא בימים אלה בחזרות בתאטרון גשר, בכימוי יבגני אריה.

אסיר 2: נו –

אסיר 1: כבר השתמשנו באפשרות הזאת, זה אצלנו כבר שישה ימים.

אסיר 2: רגע, רגע, רגע... ואם אני, נגיד, מחזיר את הספר ושוב לוקח אותו?

אסיר 1: אפשרי בעיקרון, על פי החוק צריך להחזיר למדף, ואם אף אחד לא לוקח את זה, אתה יכול למעשה לקחת את זה שוב.

אסיר 2: מה זה אם אף אחד לא לוקח – מי פה צריך את זה? הרומני מתא 6 שרצח את אמא שלו ושומר אותה בפריוזר בחלקים? הוא רוצה לקרוא "דון קיחוטה" פתאום?

אסיר 1: הסברתי את העיקרון.

אסיר 2: אני לא שואל על העיקרון, אני שואל על הספר –

אסיר 1: הסברתי לך הכול, די, סתום את הפה, הבנת?

אסיר 2: הבנתי! די. כל פעם כשגומרים לקרוא אתה עצבני. בחמש שנים שאנחנו ביחד אני יודע עליך יותר משאתה יודע על עצמך. מחר יום חדש – אני אופה לנו במטבח עוגה נחמדה... ונתחיל שוב לקרוא. נקרא מחר, נכון? רק תגיד כן, אפילו לא על מה ששאלתי, סתם תגיד כן. תגיד רגע כן...

אסיר 1: כן.

אסיר 2: זה הכול, תודה רבה. עכשיו אני ישן, מלה לא תשמע ממני. (פאוזזה) מה שטוב בלקרוא לפני השינה שזה משנה את החלומות – שמת לב לזה? החלומות פתאום...

אסיר 1: תגיד, מתי אתה משתחרר?

אסיר 2: שלוש שנים.

אסיר 1: יותר מדי.

אסיר 2: יותר מדי... אתה יום אחד לא יכול בלעדי.

אסיר 1: אני לא יכול בלעדיך?

אסיר 2: שעה אתה לא יכול, דקה בלעדי – אתה מת. מי יכול היה לסכול אותך חוץ ממני?

אסיר 1: מטומטם, אני לא יכול לשמוע יותר את הקול שלך! את הפרצוף שלך אני לא יכול לראות! נמאס לי ממך.

סוהר: היי! תסתמו את הפה כבר, קיבינימט!

אסיר 2: תגיד, סרוונטס באמת ישב בכלא כשהוא כתב את זה?

אסיר 1: הוא באמת ישב בכלא, ומזלו שלא ישבת איתו כי הזיוני מוח שלך היו מחרבנים לו את כל הספר. לך לישון כבר, לפני שאני שובר לך את עצם הזנב.

(אסיר 2 מחניק צחוק בקושי רב)

אסיר 1: מה מצחיק?

אסיר 2: עצם הזנב... לא יודע למה זה הורג אותי שיש לנו איבר כזה... עצם של זנב... תחשוב שאתה קם מחר ויש לך זנב...

(גם אסיר 1 נדבק בצחוק)

אסיר 1: איזה אידיוט... (אסיר 2 נוחר) תישן. ברוך ממציא השינה. אדם ישן הוא אדם חסר תקוות, נטול מאבקים או תהילה. מי שישן לא רעב, לא צמא, לא בודד, לא חושק, לא מפחד. בשינה אין צורך אפילו במטבע אחד כדי לקנות עולם ומלואו. ולא חשוב מי הישן – שוטה או מלך, אביר או נושא כלים.